

תת"ע 5620/02/19 - מואסי עבד אל עזיז נגד מדינת ישראל, שלוחת תביעות תעבורה חדרה

בית משפט השלום לתעבורה בחדרה

תת"ע 5620-02-19 מדינת ישראל נ' מואסי עבד אל עזיז
תיק חיצוני: 10152064001

מספר בקשה: 1

בפני	כבוד השופטת עידית פלד
מבקש	מואסי עבד אל עזיז ע"י ב"כ עו"ד סעיד מואסי
נגד	מדינת ישראל שלוחת תביעות תעבורה חדרה
משיבים	
החלטה	

בפני בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר המבקש ביום 27.3.19.

כנגד המבקש הוגש ביום 13.2.19 כתב אישום המייחס לו עבירה של שימוש בטלפון שלא באמצעות דיבורית במהלך נהיגה ברכב בניגוד לתקנה 28(ב) לתקנות התעבורה, עבירה מיום 30.9.17.

הזמנה לדין נמסרה לידי, וישיבת הקראה נקבעה ליום 27.3.19, אך המבקש לא התייצב לדין, ונשפט בהיעדרו, ונדון לקנס כספי, פסילה על תנאי, ופסילה בפועל לתקופה של 2 חודשים.

בבקשה מיום 7.5.19 טען המבקש, כי הוא הגיש בקשה להישפט ובשל טעות אנוש הוא לא רשם את מועד הדיון הנכון, ורשם אצלו תזכורת כי הדיון קבוע ליום 29.3.19 במקום 27.3.19, ועקב כך לא התייצב לדין; וכי יש לו טענות הגנה טובות מאוד.

המשיבה התנגדה לבקשה וטענה, כי טעות ברישום מועד הדיון אינה עילה לביטול פסק דין; וכי היה על המבקש להגיש בקשתו במועד הדיון שנרשם אצלו, ואין כל הסבר להגשת הבקשה בחלוף כחודש וחצי ממועד פסק הדין.

לאחר שבחנתי את טענות הצדדים ושקלתי את מכלול הנסיבות, אינני מוצאת מקום לקבל את הבקשה.

דין

על פי סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי, בית המשפט יעתר לבקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר המבקש "אם נוכח שהיתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או אם ראה שהדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין".

באשר לעילת הביטול שעניינה סיבה מוצדקת לאי התייצבות

עמוד 1

אין מחלוקת כי המבקש קיבל לידי הזמנה לדיון; והמבקש לא הוכיח סיבה מוצדקת לאי התייצבותו לדיון.

"הפסיקה הנוהגת מלמדת כי על מנת לקבל בקשה לביטול פסק דין משום "סיבה מוצדקת" על המבקש לעבור משוכה גבוהה מאוד. כך, למשל, טענות כגון: אי התייצבות לדיון משום שכחה של מועד הדיון; אי קבלת הזימון לדיון עקב שיבושים בחלוקת הדואר או קיומן של תיבות דואר פרוצות; ונוכח מצבו הרפואי של ב"כ המבקש, מבלי שהתבקשה דחייה של הדיון מראש - לא נמצאו כסיבות מוצדקות לביטול." רע"פ 1911/18 **עמיד גיש נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 27.05.2018)

ככלל, טענות בדבר בלבול או שכחה של מועד הדיון לא תתקבלנה כסיבה מוצדקת לאי התייצבות (רעפ 8427/14 **סאלם**); ועל פי הפסיקה, שכחה, או טעות, או בלבול בנוגע למועד הדיון אינם עילה לביטול פסק דין. ראו למשל רע"פ 5146/09 **יהונתן שרעבי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 28.07.2009) -

"לכל אדם הזכות ליומו בבית המשפט, ואולם זכות זו אינה מוחלטת ואין לאפשר ניצולה לרעה. היעדר התייצבות של אדם מדיון אליו זומן כדין עלולה להוביל לתוצאה כי יורשע בדין ודינו ייגזר, כשם שארע בעניינו. משכך היה, הנטל הוא על המבקש לבטל את פסק הדין להראות כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או כי הביטול דרוש כדי למנוע עיוות דין כשם שמורה סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982. בנסיבות העניין אין בטענת המבקש כי התבלבל במועד הדיון כדי להוות טעם המצדיק את אי ההתייצבות (ראו, ר"ע 418/85 רוקינשטיין נ' מדינת ישראל, פ"ד לט(3) 279 (1985))."

באשר לעילת הביטול שעניינה חשש לעיוות דין

בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר, בטענה לעיוות דין, צריכה להיות מלווה בתשתית ראיתית בעלת משקל המצביעה על פוטנציאל ממשי לשינוי התוצאה (רע"פ 2474/18 **יואל גולדברג**).

על פי הפסיקה, אין די בהכחשת העבירה בכדי להקים חשש לעיוות דין, ו"טענות כלליות וסתמיות בדבר קיומו של עיוות דין, מבלי להניח תשתית ראיתית בעלת משקל לתמיכה בטענה, לא יובילו, ככלל, לבטלותו של פסק הדין, בעילה זו", ו"על כל הטוען לקיומה של עילה זו, במסגרת בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר, להציג טעמים של ממש לביסוס טענתו, טעמים הנתמכים במסמכים ובראיות שיש בהם פוטנציאל של ממש לשינוי התוצאה" (רע"פ 8427/17 **מדינת ישראל נ' אמנון סאלם** (פורסם בנבו, 25.03.2018)).

בעניינו, המבקש נמנע מלפרט בבקשתו את הנימוקים התומכים בטענתו, כי יש לו הגנה טובה; ולבד מאמירתו הכללית של המבקש, לפיה "יש לו טענות הגנה טובות מאוד", לא נטענו נימוקים ולא הונחה תשתית ראיתית התומכת בטענה זו, ומצביעה על סיכויי הגנתו של המבקש, וודאי לא בעוצמה שיש בה פוטנציאל ממשי לשינוי התוצאה, כדי לבסס עילה של חשש ממשי לעיוות דין.

מעבר לצורך אציין, כי אין גם בחומרת העונש שהוטל על המבקש כדי להצדיק ביטול פסק הדין. "אומנם מדובר בעבירה של ברירת משפט, אך משביקש המערער לקבל את יומו בבית משפט הוא חשף את עצמו לעונשים אחרים שבית משפט מוסמך להטיל וזאת בהתחשב במכלול הנסיבות והשיקולים השונים." עפ"ת (מחוזי חי') 43160-04-12 **יוסף פנדי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 22.07.2012).

משבחר המבקש להישפט, נחשף בית המשפט לעברו התעבורתי המכביד, והעונש שהוטל הינו הולם ומתאים לנסיבות המעשה והעושה, לנוכח חומרת העבירה ומסוכנותה, וכאשר מדובר במי שצבר 91 הרשעות קודמות, מתוך 19 הרשעות קודמות באותה העבירה, וכאשר 3 הרשעות אחרונות מסוג זה הינן משנת 2018. וראו מקרה דומה בעפ"ת (מחוזי חי') 37016-12-18 **נסאר נבואני נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 25.12.2018), כב' השופט ערן קוטון:

"שקלתי אף את טענותיו של ב"כ המערער שלפיהן בית משפט קמא החמיר עם מרשו יתר על המידה. לו היה המערער משלם את חובו לאחר קבלת הודעת הקנס ולא היה מגיש בקשה להישפט, היה עומד הקנס על סכום של 1,000 ₪. עם זאת, נוכח הגשת הבקשה להישפט בית משפט קמא לא היה כבול לסכום האמור.

עיון בגיליון הרשעותיו הקודמות של המערער בתחום התעבורה מגלה כי רשומות לחובתו 12 הרשעות קודמות מתוך 6 בגין עבירות דומות (לרבות העבירה מושא הערעור הנוכחי). המערער הוכיח עצמו כמי שאינו לומד לקחו מענישה מקלה ושב וחוזר לבצע את אותה עבירה פעם אחר פעם. בנסיבות אלה, נוכח הסכנה בה העמיד המערער את עצמו ואת שאר המשתמשים בדרך בכך שהשתמש בטלפון ללא דיבורית, איני סבור כי העונש שהוטל על המערער הוא עונש החורג ממתחם הסבירות. בהקשר זה אפנה לעפ"ת (מחוזי באר שבע) 7024-06-12 **עורסאן נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (15.10.12).

נוסף על כל האמור אעיר, כי צודקת ב"כ המשיבה בתמיהתה באשר למועד הגשת הבקשה, למעלה מ-5 שבועות לאחר המועד שסבר בטעות בו נקבע הדיון, מבלי שניתן לכך כל הסבר בבקשה.

לאור כל האמור לעיל, הבקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר נדחית.

ההחלטה תומצא לצדדים.

ניתנה היום, כ"ה אייר תשע"ט, 30 מאי 2019, בהעדר הצדדים.